

relsens mangfoldighed, forskellighederne, pluralismen og dermed de dynamiske kræfter, som giver os den udvikling og kreativitet, som vi som samfund skal konkurrere på, og som vi som hele mennesker skal opleve spænding og kærlighed ved.

Men mennesket finder ikke sin identitet ved sit eget spejlbillede. Kun i fællesskabet og i samspillet med andre kan vi udvikle vor egen identitet, og et samfund kan kun hænge sammen, hvis der er en fællesskabsfølelse blandt dets indbyggere. Lad os sige det lige ud: Vi har brug for fællesskabet. Vi klarer os ikke så godt uden. Og fællesskabet kommer ikke af sig selv.

Kl. 15.30

Hvad er det da, der binder individer sammen til et folk, kunne man spørge. Jo, efter vores opfattelse er det deres bevidsthed om at høre sammen i et fællesskab – et fællesskab, der har fælles rødder, historier, traditioner og dermed også nogenlunde fælles normer for det daglige liv og nogle fælles forestillinger om, hvad der grundlæggende er i fælles interesse. Man kan sige, at det, der binder os sammen, i vid udstrækning er fælles forestillinger, fælles værdier og et fælles sprog, altså det, der med et fint ord hedder en fælles referenceramme.

Hvordan står det så til herhjemme med fællesskabet og den fælles referenceramme? Man kan sige det på to måder: ikke så godt eller jævnt skidt. Faktisk blev jeg sammen med andre temmelig rystet, da Politiken kunne skrive på forsiden mandag den 22. september, at gymnasieelever ikke kender Danmarks største byer. Hver tredje vidste ikke, hvilke tre byer der er de største i Danmark. Det siger noget om geografiundervisningen, det siger noget om den politiske prioritering af fagligheden i folkeskolen, og jeg må sige til hr. Holger K. Nielsen, at det har altså ikke noget at gøre med manglende opdatering af skolematerialet, for såvel København som Århus og Odense har faktisk ligget, hvor de ligger, i mere end 1000 år. Næh, det fortæller noget om det politiske flertal herinde og dets prioriteringer gennem mange år.

Når hver fjerde elev i den samme undersøgelse ikke vidste, hvad navnet er på hovedstaden i Irak, fortæller det selvfølgelig noget om geografiundervisningen. Men det fortæller også noget andet, nemlig at vi ikke har fælles informationskilder. Vi læser ikke de samme aviser, og vi ser ikke engang de samme tv-aviser og andre nyhedsudsendelser. Irak og Bagdad har jo været så intenst på dagsordenen i så ufatteligt lang tid, at

det er utroligt, at hver fjerde gymnasieelev ikke kender til det, og det fortæller noget om, hvor svag vores fælles referenceramme er.

Måske er det endnu værre, når man møder 9.- og 10.-klasse-elever og også gymnasieelever, der ikke kan forbinde Anden Verdenskrig med noget. Her tænker jeg ikke bare på årstal, men også på noget som holocaust, jødeforfølgelser, nazisme og Hitler. Hvordan skal vi kunne forklare det afskyelige og det skrækkelige i nynazismen, skinheads og racisme og ofte gøre det på kun 8 sekunder, hvis vi ikke har en fælles referenceramme, en fælles historie, en fælles fortælling at referere til?

Den manglende viden og det historiske svigt i vores skolesystem giver plads for benægtelserne og rodløsheden. Det er et svigt af dimensioner, og det er ikke skolelærernes skyld. Det er et folketingsflertal, der må tage det ansvar på sig. Jeg står ikke her og taler for en genindførelse af den sorte skole. Jeg taler for, at vi får et fælles værdigrundlag og i det mindste en fælles viden om, hvor det er, vi kommer fra.

Historien gentager sig aldrig helt, men den, der ikke kender sin historie, er dømt til at gentage dens fejltagelser. Det er en påstand, der er mere rigtig, end den er forkert. Et menneskes rødder er dets familie og historie, på samme måde med et folk, og man plejer altså ikke at skære rødder over dér, hvor man ønsker liv. Et politisk flertal uden om Det Konservative Folkeparti har i årtier svigtet ikke mindst faget historie i folkeskolen. I en årrække var det ikke engang et selvstændigt fag, ligesom geografi jo i øvrigt heller ikke var, og frem til det seneste folkeskoleforlig havde det andenrangs status. Det fik vi heldigvis lavet om på.

Der er lagt et godt spor med det seneste folkeskoleforlig. Man har sat faglighed før tværfaglighed, flere fag er blevet opprioriteret, og vi vil gerne videre. Folkeskolen er faktisk den eneste værdibærende institution, vi har til fælles i dag. Der er ikke mange, der kommer i kirken, og vi har heller ikke alle sammen været medlem af spejderkorpset. Vi har utrolig få fælles oplevelser i vore opvækstår, men folkeskolen er en nøgle til at udvikle vores fællesskab.

Kl. 15.35

For Det Konservative Folkeparti har det derfor været et ufravigeligt krav, at folkeskolen ikke bare var lokalt forankret, men indeholdt en fælles national linje. Vi ville have fælles nationale og bindende mål for folkeskolen. Det fik vi, og vi har foreslået så sent som i dag, at dette bliver